

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: A. G

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-D07-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

azyly“) a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Španělské království.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil několik zákonných ustanovení. Konkrétně § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Porušil také § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. A konečně porušil § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. b) zákona o azylu, které neměly být aplikovány, a to s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 dublinkého nařízení, když žalovaný nedostatečně zvažil aplikaci uvedených ustanovení (poznámka soudu: uvedený výčet zákonných ustanovení nebyl v žalobě nijak blíže konkretizován skutkovými okolnostmi).
3. Žalobce namítl nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Španělska s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 dublinkého nařízení. Judikatura správních soudů dovodila, že v případech, kdy žalovaný vyslovuje, že státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je podle dublinkého nařízení jiný členský stát, je žalovaný povinen zabývat se tím, zda přemístění žadatele do takto určeného státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí v členském státě, které nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-24). NSS také dovodil, že žalovaný se musí zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě EU nevykazují takové systémové deficity, že hrozí žadateli nelidské či ponižující zacházení (usnesení NSS ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015-19).
4. Závěry o výše uvedených otázkách pak musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v daném státě, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V souladu s § 23c zákona o azylu musí žalovaný shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu a o jeho reálném fungování (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2016, č. j. 33 Az 8/2016-25, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 42 Az 3/2016-49). Krajský soud v Brně v posledně citovaném rozsudku uvedl, že *„k náležitému zjištění skutkového stavu by měly sloužit i jiné zdroje, než pouze zprávy UNHCR, a to zejména zprávy mezinárodních nevládních organizací (AIDA, ECRE, Helsinský výbor, zprávy diplomatických misí či další zprávy).“*
5. Žalobce žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí pouze obecně konstatoval, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU nebo ze strany ESLP, které by

jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve Španělsku. UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely dublinských transferů do Španělska. Španělsko je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy. Je považováno za bezpečnou zemi. Ve Španělsku ročně požádá o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav žadatelů z tamního azylového systému.

6. Žalobce má za to, že žalovaný výše uvedeným požadavkům nedostál. Jeho posouzení přijímacích podmínek španělského azylového systému je v napadeném rozhodnutí pouze formální. Takový způsob hodnocení využívá žalovaný v každém svém rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je obecné, což nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu, což mu ukládá § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný také nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu (poznámka soudu: žalobce své obecné výtky nekonkretizoval žádnými skutkovými okolnostmi a pochybeními).
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. V posuzované věci bylo třeba postupovat podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, když žalobce byl držitelem platného víza, pročež k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu byl příslušný členský stát EU, který toto vízum udělil. Žalobce přicestoval do ČR na základě španělského víza, proto příslušným státem k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Španělsko. S ohledem na pandemii koronaviru bylo třeba vzít také v potaz čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 dublinského nařízení, podle nichž se provede přemístění žadatele do příslušného členského státu tehdy, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Doprava žalobce na území Španělska bude tedy provedena po dohodě s příslušnými orgány formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu.
9. V případě Španělska žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a ani ve vztahu k zajištění podmínek přijetí žadatele o mezinárodní ochranu. Neexistují zde žádné závažné důvody se domnívat, že by ve Španělsku docházelo k systematickým nedostatkům v případě azylového řízení, nebo že by zde existovaly takové podmínky přijetí žadatele, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
10. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace nebyla způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Žalovaný v dalším odkázal na obsah spisového materiálu a vydaného rozhodnutí.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Podle žalobce spočívala nesprávnost napadeného rozhodnutí především v tom, že správní orgán nedostatečně posoudil možnosti jeho předání do Španělska, resp. že posouzení přijímacích podmínek ve španělsku bylo zcela formální, když takový způsob hodnocení správní orgán používá v každém rozhodnutí. Také odůvodnění rozhodnutí bylo podle žalobce zcela obecné, což nelze akceptovat, když měl být zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
14. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám krajský soud ověřil skutková zjištění ze správního spisu a zjistil, že žalobce je svobodný, bezdětný, zdravý, neužívá žádné léky, státním příslušníkem republiky Kazachstán, ruské národnosti, pravoslavného vyznání, bez politické příslušnosti a politicky aktivní v zemi původu nikdy nebyl. Ze země původu vycestoval dne 25. 11. 2019 letecky z Almaaty do Minsku, odtud pokračoval letecky do Prahy. Do ČR přicestoval dne 26. 11. 2019, jeden den strávil v Praze, a pak požádal v Příjímacím středisku Zastávka o mezinárodní ochranu. V ČR i EU je žalobce poprvé a k cestě využil vízum Španělského království platné do 2. 12. 2019. O mezinárodní ochranu nikdy předtím nežádal. ČR si vybral proto, že je to slovanská zem, v Praze má známého, nikde jinde v EU známé nemá. Důvod žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v ČR je spjat s kriminálními živly v zemi původu, které mu údajně usilují o život. Tyto blíže nejmenované osoby údajně usilovaly o přepis společnosti, kterou žalobce vlastní, do jejich vlastnictví. Žalobce se obrátil se svým problémem na policii, výsledek o jejím šetření neupřesnil, nicméně uvedl, že úroveň korupce v jeho zemi je vysoká. Proto se rozhodl opustit zemi původu.
15. Výše uvedené údaje žalobce v rámci svého pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 12. 2019 doplnil tak, že do ČR přicestoval právě proto, že je to slovanská zem, protože si žalobce vybral to, co je mu blíže a nikoliv jiný stát, kde například převažují muslimové. Španělské vízum si vybral proto, že zde byla větší možnost dostat se do Evropy, bavil se totiž o tom s lidmi, nechal si poradit, díval se na internet. Šlo mu o jistotu, že požádá o vízum a bude mu schváleno. Současně se také dozvěděl, že mohl získat maďarské vízum. Vízum si pořídil osobně, zaplatil za něj v přepočtu asi 2 000 Kč. Ve Španělsku nikdy nebyl a se Španělským královstvím nemá žádné problémy. Ve Španělsku neměl nikdy žádné potíže se státními orgány ani s policií. V evropské unii nikoho nezná a žádnou rodinu zde nemá. V ČR má pouze kamaráda z dětství. Po poučení o tzv. dublinském systému žalobce uvedl, že nemá žádné důvody ani překážky, proč by nemohl odcestovat do Španělska a pokračovat ve své žádosti o mezinárodní ochranu tam. Pokud se bude muset vrátit do Španělska, bude toto rozhodnutí akceptovat. Se Španělskem žádný problém nemá, jen je pro něj přednostní ČR, a to mentalitou i kulturou.

16. Z výše uvedených skutkových zjištění, zdokumentovaných ve správním spise vyplynulo, že žalobce přiletěl ze země původu přes Bělorusko do ČR listopadu 2019 na vízum Španělského království. V ČR požádal poprvé o udělení mezinárodní ochrany, v rámci řízení řádně prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Republiky Kazachstán platným do dne 12. 5. 2029. Důvodem jeho podané žádosti o mezinárodní ochranu je ohrožení jeho podnikání údajnými kriminálními živly v zemi původu. Přestože žalobce v EU nikoho nemá, zvolil si cestu do ČR, kde by mohl údajně najít kamaráda z dětství, přičemž jde o zemi slovanskou, a tedy mu bližší, než jiné země. Španělská víza si zvolil proto, že bylo jednodušší je získat, chtěl mít jistotu, ale žádné problémy ve Španělsku nikdy neměl, ani se státními orgány, ani s policií. Nic mu nebrání tam vycestovat.
17. Jak krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, na základě shora provedených skutkových zjištění správní orgán řádně dále zkoumal, zda by mohla být dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žádost totiž posuzuje jediný členský stát EU, který je příslušný podle kritérií stanovených v dublinském nařízení. V souladu s tímto nařízením a judikaturou správních soudů se tedy správní orgán pokoušel aplikovat jednotlivá kritéria rozhodná pro určení příslušného členského státu, a to v pořadí, v jakém jsou v dublinském nařízení uvedena (čl. 7 odst. 1 citovaného nařízení). V tomto ohledu je třeba žalovanému přisvědčit, že čl. 8 až 11 dublinského nařízení nejsou v posuzované věci aplikovatelné.
18. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel o udělení mezinárodní ochrany držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 citovaného nařízení platí, je-li žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech. Podle čl. 12 odst. 4 citovaného nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohlo vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustí území členských států.
19. Ze správního spisu, cestovního dokladu žalobce a společné databáze SC-VIS bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 31. 10. 2019 vydáno schengenské vízum č. 016704883 s platností ode dne 11. 11. 2019 do 2. 12. 2019 se sedmi dny pobytu na území. Jelikož žalobce byl držitelem platného víza (ke dni 2. 12. 2019) Španělského království, požádal správní orgán s ohledem na čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení Španělské království o převzetí žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu. Dne 19. 12. 2019 Španělské království uznalo svou příslušnost k posouzení předmětné žádosti o mezinárodní ochranu. Ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak bylo nezbytné aplikovat kritérium stanovené čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, kdy je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu členský stát, který udělil platné vízum, jehož je žadatel držitelem. V posuzované věci byl žalobce držitelem schengenského víza, jenž mu udělilo Španělské království, které také

následně uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

20. V souvislosti s přemístěním žalobce do Španělského království jako příslušného členského státu se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval skutečnostmi, zda v případě Španělska existují závažné důvody se domnívat, že na jeho území dochází k systematickým nedostatkům v souvislosti s azylovým řízením a podmínkami pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Španělské království (jako každý příslušný členský stát EU) je povinno objektivně a nestranně posoudit v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že žalobce v žalobě, ale ani v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval kvalitu španělského azylového systému. V průběhu pohovoru žalobce dokonce uvedl, že mu ve vycestování do Španělska nic nebrání, že tam nikdy neměl problémy se státními orgány ani s policií. První pochybnost žalobce zmínil až v žalobě na str. 3, kde obecně namítal, že správní orgán nedostatečně posoudil možnosti předání žalobce do Španělska, včetně podmínek tamějšího azylového systému. Žádné konkrétní námitky však žalobce neuplatnil, zůstal pouze u takto obecně uplatněné námitky, kterou nijak blíže nekonkretizoval. K takto obecně uplatněné námitce může krajský soud pouze obecně sdělit, že žalovaný dostal zákonným požadavkům a přijímací podmínky španělského azylového systému řádně posoudil. Pokud nedošlo k pochybení, těžko lze tuto neexistenci pochybení doložit. Naopak zjištění nedostatků v přijímacích podmínkách důkazně umožňuje na takové nedostatky poukázat. V posuzované věci však žádné indicie nevedly k závěru o existenci nedostatků v přijímacích podmínkách španělského azylového systému. Ostatně žalobce ani nepoukazoval na žádné potíže a neuváděl jakékoliv konkrétní nedostatky přijímacího azylového řízení ve Španělsku.
21. V průběhu správního řízení, a to až dosud (v průběhu soudního řízení), nebylo na úrovni EU, tedy jednotlivých výkonných orgánů EU či Evropského soudního dvora, popř. ze strany Evropského soudu pro lidská práva, vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, popř. rozhodnutí Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Také Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967) nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělského království, jak to jinak učinil v minulosti v případě jiných zemí (Řecko). Španělské království je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Španělské království ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Španělské království je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, a to nejen českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ročně zde požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, což svědčí nejen podle žalovaného, ale i podle správního soudu, o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.

22. Krajský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobci nehrozí ve Španělském království nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů, popsalo Ministerstvo vnitra ve Zprávě Španělsko, Informace OAMP ze dne 10. 6. 2018.
23. Vzhledem k obecně uplatněným žalobním námitkám, že posouzení žalovaného ohledně přijímacích podmínek španělského azylového systému bylo zcela formální, odůvodnění rozhodnutí bylo zcela obecné, když nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu), a že konečně nepřihlédl správní orgán ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (porušení § 50 odst. 4 správního řádu), pak k tomu krajský soud uvádí, že takto uplatněné námitky jsou zcela nedůvodné. Krajský soud nemá oprávnění za žalobce cokoli dovozovat a k těmto obecným námitkám doplňovat, nicméně může také pouze obecně uvést, že se správní orgán těchto pochybení v napadeném rozhodnutí nedopustil, postupoval v souladu s právními předpisy a soudní judikaturou. Z uplatněných námitk není nijak zřejmé, jaké pochybnosti a nedostatky má žalobce na mysli a k čemu konkrétně žalovaný při vydání rozhodnutí nepřihlédl, ač podle žalobce měl. Vzhledem k nekonkrétnosti námitk se k nim nelze blíže vyjádřit. Podle krajského soudu je napadené rozhodnutí založeno na správném posouzení skutkového stavu, přičemž bylo vycházeno z dostatečně zjištěného stavu věci, který rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Také řešení přijaté napadeným rozhodnutím odpovídá konkrétním okolnostem případu a je v nezbytném rozsahu logicky a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Lze tedy přisvědčit žalovanému v tom, že žalobci nehrozí ve Španělsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Krajský soud považuje po přezkumu napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Přitom žalobci se nepodařilo uplatněnou argumentací zpochybnit důvodnost napadeného rozhodnutí.
24. Jelikož žalobce přicestoval do ČR na základě španělského víza, je státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu Španělsko. Vzhledem k převzetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany španělským královstvím je třeba aktuálně také zmínit čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 dublinského nařízení, podle nichž se přemístění žadatele provede z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Doprava žalobce na území Španělska tak bude provedena po dohodě s příslušnými orgány formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu.
25. Nad rámec výše uvedeného soud dále uvádí, že v posuzované věci bylo také uváženo, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu je svobodný a bezdětný, a že nemá v ČR ani jinde v EU jiné příbuzenské závazky. Nebyl zde dán tedy žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Jednalo by se o situaci předvídanou čl. 17 dublinského nařízení, podle něhož se

může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto zařízením příslušný. Podstatou jsou právě humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobce je zdravý, netrpí žádnou fyzickou ani psychickou obtíží, je samostatný a soběstačný. Proti azylovému systému ve Španělském království ani vůči tomuto království samotnému žalobce neuvedl žádné námitky. Ve věci tedy nebyly shledány žádné okolnosti, které by svědčily pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, a proto uvedený článek nebyl aplikován.

26. Podle čl. 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V posuzovaném případě je tak Španělské království povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
27. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry. V uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. května 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.